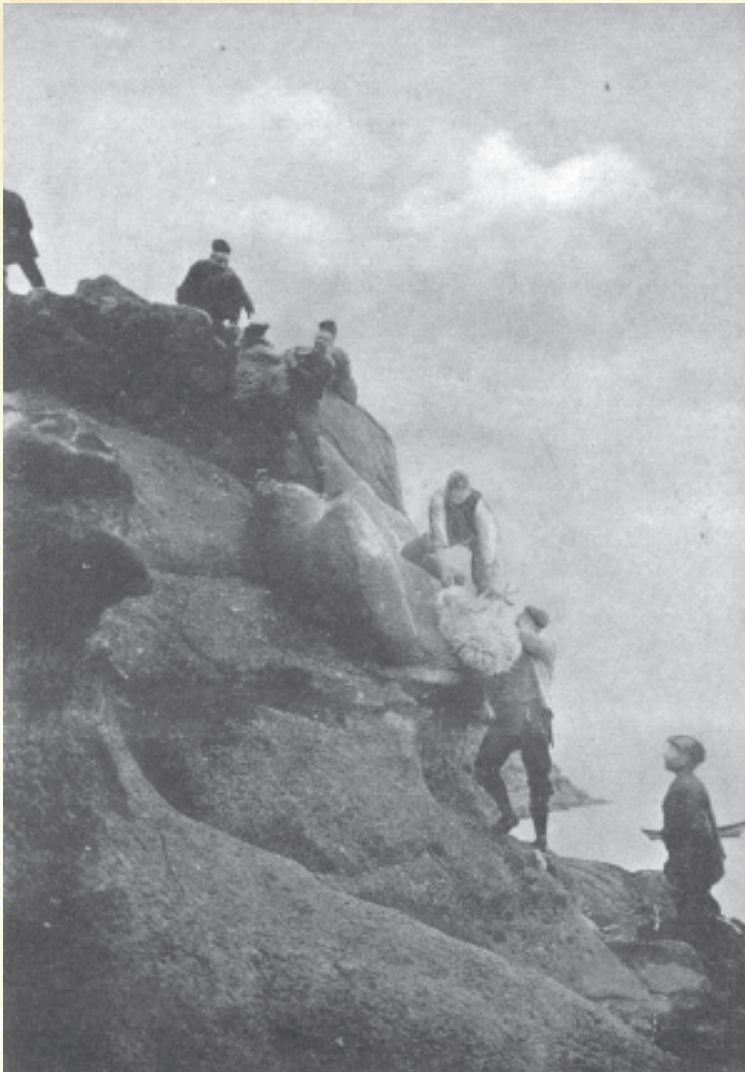

Komandi partur
Seinni kemur frásøgn hjá Onnu um, at tey fara av Viðareiði til Hvalbiar. Í komandi parti kemur ein onnur kvonnusøga um Johannu av Skipanesi sum blaðung fór út í heim.

Á fjalli

ved at drysse noget "Bark" paa. Dette kunde graves op af Jorden forskellige steder i Mosen. Efter at Skindet var banket, trukket o.s.v., var det fint og blødt, tjenligt til syning. Naar Skindet skulde skæres til, blev det altid lagt uden om dens Haand, der skulde have Skoene. Man maalte fra Dybet mellem venstre Haands Tommel- og Pegefinger, derpaa udenom alle Fingerspidserne til Lillefingerens rod. Det var Maalet, blev der sagt og det passede ogsaa. Der blev altid baaret en lille Filtsko eller Filtovertræk uden paa strømpen, og derover blev Hudeskoen trukket. "Oksehudesko" trækkes over Foden i fugtig Tilstand og antager da Form efter denne. "Oksehudesko" er en uundværlig fodbeklædning for den, der skal bevæge sig paa Strandens glatte, tangklædte Sten eller klatre om paa Fjeldet. Naar Skoene skulde være rigtig fine, lavede man dem gule. Snørerne til Kvindernes sko var røde eller blaa, til Mændene hvide. Hudeskoene var lette og behagelige at gaa med. Jeg selv maatte ikke gaa med dem, da Lægen havde lagt mærke til, at jeg hostede.

Klæðini

Medens vi er ved Skoene kan jeg lige saa godt fortælle lidt om Klædedragten. Mændene gaar med stramtsiddende sorte Bukser

af færøsk Vadmel. De naar kun til Knæene, hvor der er en Splitte med 5-6 Sølvnapper til Stadsbrug (til hverdag Messingknapper). Vesten

Neytakonur

er oftest af Klæde – undertiden af Vadmel og den gaar helt op i Halsen. De unge ynder meget, til stads, at gaa med røde Klædesveste med gule Silkebroderier foran og med Sølvnapper (en række). Øverst oppe ved Halsen er der to større Sølvnapper. Naar færingerne skulde til stads, havde de en mørkeblaa (til hverdag brun) aaben Uldtrøje med lange Ærmer udenpaa Vesten. Uldtrøjen var aaben med

to lange Rækker Sølvnapper. Udenover den havde de saa det løsthængende Kot (brun Jakke) af færøsk Vadmel, almindelige Knapper, de havde ogsaa et stramt-siddende Kot med Hornknapper. Om Halsen bar de et mørkt linnet Tørklæde bundet i en Sløjfe. Til stads, hvid Flip og Slips. De lange Strømper var til daglig graa, til stads mørkebrune. De holdtes oppe af kulørte, mellem fingrene vævede Strømpebaand af Uldgarn. Paa Hovedet bares den karakteristiske rød- og blaa-stribede Hue af Huegarn. Der var 13 Striber for Voksne og 11 for Børn. Til daglig Hudesko og til stads danske Sko med Sølvspænder. Kvinderne bar enten et godt tykt Skørt eller to tynde, ligesom nu Vejret var, derover "Nederdelen", der gik helt ned til Fødderne. Den var af færøsk Vadmel med lange Læg. Blaat strikket Liv med Ærmer til Albuerne. Livet gik udover Nederdelen og var ud-skaaret foran. Bryststykket var oftest af mørkt Klæde. Mørke Snore til at snøre Livet sammen med. Om Skulderne bares firkantede danske tørklæder, der lagdes i trekant med Spidsen nedad paa Ryggen. Snipperne lagdes overkors foran og holdtes sammen med Knappenaale. Disse Tørklæder var enten tærnede, blomstrede eller ensfarvede af Uld eller Silke, ligesom der nu var Raad til. Til stads gik Kvinderne med Silkehue, rynket Silkepuld med en blaa eller rød Sløjfe i nakken og en af samme farve under Hagen. Til hverdag gik de enten med den gamle Silkehue eller med Tørklæde. De unge Piger og yngre Kvinder gik oftes barhovedet. Kvinderne bar altid Forklæder, til daglig af Bomuld og til stads af silke, eller fine hvide Købeforklæder. Sorte Uldstrømper og Hudesko – til stads danske Sko.

Matur hjá fátækrafólki

Fattigfolks Middagsmaaltid indtoges ved et stort Trætrug, der hvilede paa fire Ben. I truget lagde de kogt Fisk, Kartofler og Spæk. I Trugets Bund var der et lille Hul hvorigennem alt det vaade løb ned paa Gulvet, der altid var af jord. Rundt om Truget var Bænke og Skamler, som de satte sig paa. Snart tog de med fingrene et Stykke fisk, snart en Kartoffel eller et stykke Spæk og gnavede af. Jeg tænker, at Kæmperne i Lejre har spist paa lignende vis. Efter endt Maaltid blev Gulvet omhyggeligt fejlet. Man mærkede aldrig noget til standsforskel. Kun var det sjældent, at de velhavende Gaardmandssønner giftede sig med fattige Piger. De skulde helst have lidt. Befolkningen var meget hjælpsom. Tjenestefolkene tro og arbejdsomme, altid paa deres Husbonds og Madmoders parti, og de blev meget længe i Pladserne, ofte lige fra Konfirmationen til Brylluppet. Der var ikke noget, der hed at "se andre Skikke", naa, det var vel ogsaa fordi de ikke var saa forfløjne som Pigerne hernede. Der var intet Kæresteri deroppe, og der blev heller ikke født børn udenfor Ægteskabet.

Fyrsta barnið doyði

Den gang var der ingen færøsk Avis, vi holdt "Kirketidende". Naar Middagen var spist, holdt vi Middagshvile, min Mand gik da ind til sig selv og hvilede sig lidt. Jeg skrev tidt hjem og fik ogsaa ofte Breve Hjemmefra. Dengang kunde Folk skrive lange Breve med malende Skildringer af det daglige Liv og af de større Begivenheder, der hændte, saa jeg fulgte godt med i, hvad der foregik hjemme i Thorshavn. Da jeg skulde have mit første Barn, kom Moder og saa til mig. Fader, der led saa meget af Astma, turde ikke at vove sig ud paa Rejsen, og han naaede aldrig at faa mit Hjem at se. Men Moder

kom, og det var mig jo selvfølgelig en stor Glæde. Den Jordemoder vi havde, havde været paa Fødselsstiftelsen i København. Hendes Bravurnummer var at fortælle om Læretiden der, om de fine fødende Damer, som laa med Slør paa for ikke at blive kendt. Man brugte ikke længere at gaa med Barselsmad, men i gamle Dage havde Barselskonen faaet et Fad Grød, Smør, Brød og meget mere, og det kunde jo blive til lidt, naar det var et tæt bebygget sted. "Der kunde da ligefrem komme Velstand til huse", som den Mand sagde, der fortalte mig det. Jeg fik en lille Dreng. Vi havde ikke svært ved at finde Navn til ham, thi det var en Regel, at man opkaldte Børnene efter afdøde Slægtninge. Den lille dreng blev døbt Jens efter min Mands Plejefader [Jens Davidsen, var við til at stovna fyrsta bókasavn í Føroyum]. Fadderne var efter Daaben med hjem til Middagen, og vi havde det saa hyggeligt den Eftermiddag. Naar Bønderne havde Barselsgilder, brugte de at spille Kort. Det var dejligt for mig at have Moder hos mig i denne tid og hun blev der i hele seks Uger. Derefter rejste hun over til min Broder i Klaksvig [Nichels Lützen] og blev lidt der. For Moder var det ogsaa en meget oplivende Tur, og hun havde jo saa meget at fortælle Fader, og han hende, da hun kom tilbage fra den lange Rejse. Desværre fik vi ikke lov at beholde den lille Dreng. Han ligger nu oppe paa den øde fjerne Kirkegaard. Vi satte en lille Sten paa hans Grav. Da jeg fik min Søn Andreas, opkaldt efter Fader, kom min Moder igen. Derimod kom hun ikke, da jeg fik min Datter Elisabeth. [Hon giftist i Bregninge á Sjælland, har Jens Christian Evensen hevði sitt síðsta kall.]

Grøvin á Viðareiði hjá lítla Jens. Á grøvini var ein grótpláta, sum seinni er brotin. Grøvin varð væl passað av góðum fólki, í hvussu er so leingi Anna livdi